

אנו קובעים כי העובדות המיוחסות לו הוכחו כדבעי, והנאשם אינו פטור מאחריות משפטית לאותם מעשים. התוצאה היא הרשעתו בעבירה שיוחסה לו (שלושה אישומים בעבירה של מתן מקלט בניגוד לתקנה 64 לתקנות ההגנה (שעת חרום) (1945).

הנימוקים יינתנו בנפרד.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, 5/2/97 והוקראה בפומבי במעמד הנאשמים ובאי כוחם.

נשיא

שופט

שופט

ג ז ר - ד י נ

בתיק במל"ד 11/96:

כזכור, הורשע הנאשם בשלושה פרטי אישום, בניגוד לתקנה 64, ועניינם סיוע שהגיש לאחיו המבוקש, שריף, בתקופה שבין חודש ספטמבר לחודש דצמבר '95.

רמת הענישה בפרשה זו נקבעה ע"י ביה"ד הצבאי לערעורים, בערעור התביעה בעניינה של הנאשמת שריף. באותו מקרה, הוחמר עונשה משמונה (8) חודשי מאסר בפועל לשנת (1) מאסר, וכן מאסר על תנאי. הצדדים הסכימו כי לאור קירבתו הרבה יותר למבוקש ראוי לגזור על הנאשם עונש דומה לזה שנגזר לבת דודתו, אפילו אם מכלול מעשיו חמור במידת מה מזה של אותה נאשמת.

הנאשם בדברו האחרון השמיע דברי תמיכה בשלום, ואמר כי עשה את המעשים שהורשע בביצועם משום שחש חובה לסייע לאחיו כדי להרחיק אותו מן האיזור, ולמנוע פגיעה בו ובאחרים. מכל מקום, הבטיח הנאשם כי לא יסתבך מחדש בעבירות דומות.

הנאשם נתון במעצה מיום 17/1/96, כלומר למעלה משנה. גראה, כי ניתן יהיה לשרת כהלכה את מטרות הענישה ע"י הסתפקות בתקופת מעצרו כעונש מאסר לריצוי בפועל, ולצרף לכך עונש מאסר על תנאי הנושא עימו מסר של הרתעה.

סוף דבר, אנו גוזרים על הנאשם עונש מאסר בפועל כאורך תקופת מעצרו בקשר לתיק זה מיום 17/1/96, ולכך אנו מצרפים שנה אחת (1) של מאסר על תנאי למשך שלוש (3) שנים, שלא ישוב ויעבור עבירות בניגוד לתקנות ההגנה (שעת חרום) 1945.

ניתן היום, 5/2/97 והודע בפומבי ובמעמד הצודים.

הודע על זכות ערעור תוך 15 יום מהיום.

שופט

שופט

נשיא

העתק נכון מהמקור
ריקי מיכאלי רס"ב
קצינת בית המשפט

חתימת המגיה

תאריך

במליד: 9/96
במליד: 11/96

נימוקי הכרעת הדיו

בייכ 5/2/97 הודענו הכרעת דינם של הנאשמים. הנאשם שריף הורשע בעבירות שיוחסו לו, לאחר שלא מצאנו כי הוא חוסה בצליה של הגנה שבדין בגין המעשים שהודח בביצועם, בהמשך לאמור באמרותיו המשטרטיות. באותו מועד נזר גם הינו להנחת יצי הצדדיכ.

הנאשם שריף זוכה מכל אשמה, וטעמי הדבר בזארו לצדדים מבלי שהועלו על הכתב. כעת אני באים להסביר טעמי הויכו.

הנאשם שריף, יליד 1929, הוא אביו של שריף, שהיה איש מבצעים בגדודי עז אדיו אלקסאם, ועל פי פרסומים בכלי התקשורת נהרג בזמן האחרון. באמרותיו המשטרטיות שנגבו בחודש ינואר 96 נמסרו פירוט אלה, אשר ביחס אליהם נטען כי הם מהווים עבירת "מתן מסלטי" בניגוד לתקנה 64 לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945.

1. בחודש אוגוסט 95 מגיעים כוחות הבטחון לחפש את בית הירוי הם מצויים לאב קטת וידאו ממנה הוא מבין כי בנו מתכוון לבצע פיגוע התאבדות. יומיים לאחר מכן היא קירא בעיתון "אל קודס" כי נעשה מבוהש בגלל מעורבותו בנינו באוטובוס בירושלים.
2. כמח שביעות לאחר מכן, מגיע איש זר אל דוכן הפקאפס של הנאשם, ומסר לו בייגכה שומשום, אשר בתוכו מכתב מבנו. במכתב מצא ד"ש לבני המשפחה, ואיחרה מפני סוכני רשמיכ, אשר אמורים להטעות את המשפחה ביחס למעשי בנם. הנאשם לקח את המכתב דבירו והראח אותו לבנו.
3. הג להתקשר אל חנויות סמוכות לדוכן של אביו ולגלל איתו שיחות לחנית ארת רוא התקשר אחת לשבועיים וזחנות אחרה 5-6 פעמים.
4. חודש וחצי - חודשיים לאחר שנעשה מבוכש, התקשר לחנות וביקש כי אביו ואימו יגיעי למפגש עימו ביריחו. המפגש נמשך 45 דקות לערך. הנאשם מציע כי להסגיר עצמו לשלטונות או לנסות לברוח לירדן ברגל. הוא מציע לו כסף מבקש שייפיי עבירו תעודת זהות.
5. אחרו שבועיים בערך מגיע זר לדוכן הפקאפס, ומסר לו חפץ עטוף בנייר דבק. המדיבר בתעודת זהות וידה ללא כיסוי פלסטיק. הנאשם מעביר את התעודת לבנו וקא הצליח לזייפה.
6. אחרו שבועיים טוב מוזמנים הנאשם ובני המשפחה ביריחו מספר שאל הצליח לזייף התעודה ומבקש לירייה ניספויכ. יודגש כי בשתי הפניסית מחכה על אם-הדרך, נכנס לרכב ומזכיק את אביו ואחיו לכנסם לכסוה. אז היא מסתור מהם את מסוב מגוררי.
7. יולד סמו מגיע אל דוכן הפקאפס, ומיסר לנאשם פיתה ובתיכה המינית שג בפנים מגיחיה. הנאשם מעביר התמונות לו.
8. לאחר שבועיים מתקשר שוב לחנות סמיכר ומבקש לפגוש את אימו לעבור זמנים ניסע הנאשם עם אישרו, שני ילדיו ינכדיו וילדו, לביישה עם ביריחו. בביישה יי בחניו שבנו נושא אכדח.
9. הנאשם ניסע לירדן ההשתתף בלוויה ארת כד הוא מישוחח עם בני משפחה על האפשרות להבריח את לירדן קרוב משפחה, מסביר צאינו ניסוג היצר העיד מייפיי.
10. מספר לנאשם שבה-הדודה העבירה מסמכים לירדן והשירים לחנות הברירה אה.
11. מספר לנאשם ביקר במסכים עבדתו באיכם.

12. מתקשר לחנות וקובע פגישה עם אביו ליד מקום הקרוי "פונטזה אל-בירה"
בעת הפגישה קובעים השניים להפסיק את הקשר הטלפוני ולהיפגש באותו מקום מדי 15
ימים. בעה הספגה קנה הנאשם ל מעט מזון.
13. בני המשפחה נפגשו עם) פעם ניסתה בתיווך בן-משפחה
14. הנאשם מספר כי קנה ביחד עם ילדיו שלד של בית "למקרה שיקרה משהו עם
ויאטמו הבית". בסוף דבריו. באמרתו מיום 22/1/96 אומר הנאשם כך : "רציתי לימור
שכל מה שעשיתי זה לטובת ישראל ולטובתנו, ורצינו לצאת מהעניין ולהוציא אותו
מהבלאגן, וחוא לא הראש בפעילות האלה, הוא רק עוזר וסייע. ואנחנו נגד הדברים
האלה, ועשינו את זה לחוציא אותו מישראל כדי שישראל ואנחנו נרגע, ועשינו את זה לא
כנגד החוק אלא עם החוק, שלא יעשה שוב מעשה כנגד ישראל. ואני מבקש רחמים אם
עטיהו אייה טעיה. אני בן-אדם".

דברים דומים ברוחם ובהיקף רחב יותר אומר הנאשם באמרתו מיום 8/2/96. שכ הוא
מזכיר שמוחו היה נתון בשתי תסומות מאסר בגין עבירות בטחוניות, ומשפחתו ביקשה
להימנע מחסתבכות שלישית שלו.

הארכנו מעט בתיאור העובדות כדי להראות שעיקר המעשים שהנאשם מואשם בהם
עניינם בקיום חשר עם הבן - בדרך כלל ביוזמת הבן, ומבלי ששיתף את אביו
בסודותיו המחתרתיים. המעשים הבאים לכאורה בנדר העביר של מתן מקלט הינם
אספקת מזון (אגב מפגש), הסעה (אגב מפגשים) ובעיקר העברת טופס של תעידת זהות
ותמונית לבן מתוך כוונת שינויים. עניין זה האחרון הינו היחיד העולה בדוחק
כדי עבירה פלילית גם במנותק מן החשש הבטחוני.

הסגוריה טענה. כי הנאשם צריך להיות פטור מאחריות פלילית. לטענת ההגנה מעשי
של הנאשם מקבילים על פי טבעם לאלה האמורים בסעיף 260 - 95 החוק העונשין.
סעיף 260 עניינו בסיוע לאחר מעשה "היידע שפלוגי עבר עבירה ומקבל אותי או עוזר לי
בכוונה שיימלט מחעונש, הרי הוא מסייע לאחר מעשה" סעיף 95 עניינו חיפוי על עבירה
זה לשינוי "מי שיודע כי אדם פלוגי זומם לעבור עבירה או עבר עבירה לפי פרק זה
שעונשה מאסר 15 שנה או עינוש חמור מזה. יבא פעל באופן סביר כדי למנוע עשייתה,
השלמתה, או תוצאותיה." (סעיף זה עניינו בעבירות לפי פרק 95 בטחון המדינה, יחסי
חוג יסודות רשמיים וכדורך דיון זה נניח כי שריף זמם לעבור עבירות חמורות לפי
פרק זה).

בשני סעיפי החוק האמורים קיים פטור מאחריות לבן משפחה מדרגה ראשונה וטעמו
של הדבר ברור. אין המחוקק מבקש לחתיר תחת ההא המשפחתי המצומצם, ואין הוא
מצפר כי אנשים יתבררו לדחף הטבעי שלהם לסייע לבני משפחה לרובים. הנממטים מדי
העלטייית מהעמדר דין ומרנוי עונש. גכ אם חטאו

הגנה ביססה בהחלט איתו גם במידה שלפנינו בהתאמה להודעה אבי-הקה ומכוח
הנאשם החוק הידוני והדין בדבר כללי האחריות לעבירה השנית - 1968
לטענת ההגנה, הרי שהפטור הניי אינו חל במקרה שלפנינו. ראשית, הוראה סעיפים
260 - 95 החוק העונשין אינו יכולה להיות מוחלטת על עבירות לפי תקנות ההגנה
מסוייגה הוראה החלק הכתוב של חוק העונשין מוחלטת על עבירות לפי היסודות
אחרים ואילו סעיפים אלו שייכים לפרק העבירות שבחוק. בניסח תקנות ההגנה
הייעית לטענת ההגנה, חסדר ספציפי ומיוחד של עבירה מתן מסגרת, שהיא חברה מי
העבירות של חוק העונשין, ולכן יש לראות בכך חסדר שלם. בהעדר פטור לבני משפחה
מדרגה ראשונה, יש לראות הסדר שכללי זאת בייחוד מאור העובדה שבחוקה את
הקנות ההגנה, היו בפני המחוקק המנדטורי הוראות פהודת החיה הפלילי שדבר
בסעיף 260-95 פטור לבני משפחה מדרגה ראשונה
דבר קיימים שימשו בהחלטת דור החשונה, הורה זה הואשם כי הורה זה פטור
מדי

הטעם האשני הוב השלמתנו כי ראוי שתשרור הרמוניה בין חוקים פליליים כדי
להבטיח כי יקדם שביצע מעשה-עבירה יהיה צפוי לדיון לפי כללי אחריות דימים. הלא

אשר על כן סברנו, כי ההגנה האמורה צריכה לחול גם על עבירה לפי תקנות ההגנה (שעת חירום):

מעניין להשוות לדברי בית המשפט העליון בבג"צ 2/97 אבן חלווה נגד אלון פיקוד העורף ויתרדיו עליו 3/97 עמ' 4-3).

באיתי מקרה נקבע כי אטימת ביתו של מחבל אינה בגדר ענישת קרוכי משפחה בנין אי-מניעת **משע**, שכן תכליתה של תקנה 119 הינה תכלית מניעתית הרתעתית - על המחבל ועל הסובבים אותו - ולא ענישתית. נראה כי על דרך קל וחומר ראוי לגרוס כי כאשר המדובר בחוראה עונשית במובהק - לא יענישו בגינה קרוכי משפחה.

2. לחלופין ראוי לגרוס כי יש לזכות את הנאשם מחמת היות מעשיו בגדר "זוטי דברים" בהתאם לסעיף 34 י"ז לחוק העונשין. סעיף חוק זה נוסף לחוק העונשין בתיקו 39 שכנס לתוקפו בחודש אוגוסט 95 ובהיותו כלול בחלק הכללי של החוק. אין ספק כי היא עשוי לחיל גם על עבירות לפי תקנות ההגנה.

על פי סעיף 34 י"ז לחוק, "לא תא אדם באחריות פלילית למעשה, אם לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי המעשה היא קל-ערך משמעותו של הסייג לאחריות פלילית מחמת היות המעשים בגדר "זוטי דברים" רינה כי במקרים מסוימים. על אף שמעשי הנאשם נתפסים בגדר ההגדרה המורמלית של העבירה הפלילית, הוא זוכה מן העבירה שכן מבחינה מחותית - עניינית, אין במעשיו את המידה המינימלית של אנוטי חברתיות הנדרשת על מנת להרשיע בעבירה פלילית. על כל התוצאות הנלוות להרשעה כזו. כפי שצויין על ידי בית המשפט המחוזי בתל אביב בע"פ 1720/93 (השווה גם לע"פ (ת"א) 2125/94 וכן ע"פ (ת"א) 1339/96, ההחלטה בתיק מט/640/96 והפסיקה המאוכרת שם): " ... כוונת המחיקה היתה להעניק גם לבית המשפט... סמכות לפטור אדם באותם מקרים קלי ערך המהווים עבירה פלילית מהבחירת הטכנית - מורמלית, אך יש הצדקה לפטור את עושהם בשל קלות המעשה יבחינתו לאיר הנסיבות הנקובות בסעיף".

הנסיבות הנקובות בסעיף, שלאורן יש לבחון האם מעשי הנאשם הם בגדר איתם "זוטי דברים" אשר המחוקק ראה לפטור מאחריות פלילית בגינם, הן טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי

ביישוב הכללים למקרה שלפנינו, המדובר במעשים מינוריים למדי במרחב המעשים "מהיוזם" מתו מקלט, ועיקרם בקיום מנגעם בנו המבודש של הנאשם - מנג אשר כשלעצמי אינו אסור כל עוד אין הוא כרוך במתן שירותים למבקש הנאשם לא שיהי עצמו בהפרת חוק גסה כלשהי, וכפי שמעידים דבריו המצינטים מעלה, לא פעם כדי להיות כמדנית ישראל, לתושביה ולשכנותיה, או לעידד ביצוע עבירות ביטחוניות על ידי בנו. אלא הוא ביקש להרחיק את בני מן האוויר ולהבריחו לירדן כדי למנוע את הפגיעה ברבים בצפויה אולי ממעשי רבן, וכן את הפגיעה באוהי עצמו כל עוד הוא מעורב במערכה טרוריסטית בסביבות ירישלים לשון אחר - הנאשם הוא אדם שומר חוק, שרמניעים שלו ביצוע המעשים הינם בעיקרו של דבר מניעים נורמטיביים ולא באה רגוריים את תקנת הציבור למעלה מכך - מעשיו של הנאשם לא הניבו כל תוצאות אפיקו המעשה החמיר ביותר שנעשה על ידיו היה סיועו בניסיון ביטחוני העודת היות, כאשר הנאשם לא היה מעורב בניסיון זה מעבר להעברת תמינות או במסכים לבני

מבחינה האינטרס הציבורי, סברנו כי כאשר מדיבר בהגשת סיוע מיגבה או מצומצם כדי המעורב בעבריונות ביטחוניות, הרי נראה כי יהיה לא רב בלתי מועיל, אלא גם בלתי הנין להעמית אדם נורמטיבי דרך-כלל בדיקמה רדשה שבין הפרה חוק לבין התנכרות והפניות עורף לבני - עצמו ובשרי - המעורב בפעילות כנגד ביטחון המדינה

לסיכום עניין זה, נראה לנו כי על פי המבחנים הניהגים לעניין "זוטי דברים" אין מעשיו של הנאשם עיברים את סף "זוטי" חברתיות הנדרשת להם להרשעה בפלילים, ונראה

החוק במצב זה נשען על עקרונות שונים. לרוב לא היה זה ענין של סמכות חשודה כ"ן. מקום שאדם עמד לרוב במנין בית משפט על חוקים אלה, הרי הוא יכול להיות שיש לו חובות סובלת, והוא הצדק מתקומם בארץ. יתרון זה נובע מהיותו של החוק כמסמך להגנה לרוב במנין שרואה צבאית. על פי חוקים אלה, הרי הוא יכול להיות שיש לו חובות סובלת, והוא הצדק מתקומם בארץ. יתרון זה נובע מהיותו של החוק כמסמך להגנה לרוב במנין שרואה צבאית. לא תיחזה מחוקים אלה לרוב לא היה זה ענין של סמכות חשודה כ"ן. מקום שאדם עמד לרוב במנין בית משפט על חוקים אלה, הרי הוא יכול להיות שיש לו חובות סובלת, והוא הצדק מתקומם בארץ. יתרון זה נובע מהיותו של החוק כמסמך להגנה לרוב במנין שרואה צבאית. לא תיחזה מחוקים אלה לרוב לא היה זה ענין של סמכות חשודה כ"ן. מקום שאדם עמד לרוב במנין בית משפט על חוקים אלה, הרי הוא יכול להיות שיש לו חובות סובלת, והוא הצדק מתקומם בארץ. יתרון זה נובע מהיותו של החוק כמסמך להגנה לרוב במנין שרואה צבאית.

בב"צ 4562/94 (אבן דקה) נפסק (בעקבות כרי"צ 861/87) כי על פי תקנה 68 לתקנות ההגנה יחולו תוראות החלק הכללי לחוק העונשין גם על הליכים בגין עבירות בתקנות הגנה המתנהלים לפני בית המשפט הצבאי, אלא אם כן נקבע אחרת. גם בחוק העונשין מצויה קביעה מפורשת כי החלק הכללי של החוק יחול גם על עבירות לפי חוקים אחרים בהעדר ראיה סותרת. נראה כי הרציונאל של בב"צ 4562/94 מנוסח באורח רחב המאפשר החלת חלקים נוספים בחוק העונשין על הדיון בבית המשפט הצבאי: "יתקנות ההגנה הינן לוקות בחסרונו של חלק כללי שלם... חסרות בתקנות... גם כמה מן החוראות הקובעות את עיקרי האחריות הפלילית, חוראות המעגנות את ההגנות המסורתיות העומדות לנאשם". רוב החוראות מן הסוג הנ"ל, נמצאות, אמנם, בחלק הכללי של חוק העונשין. אך, מסתבר, כי לא כולן. אמנם, סעיף 95 לחוק העונשין, חקובע את ההגנה הנ"ל, נמצא בפרק העבירות, ולא בפרק הכללי של חוק העונשין (ולכן גם לא חל לגבו סעיף 34 כב המחיל את החלק הכללי על עבירות שנקבעו בחוקים אחרים). אולם, הוראות הינה תוראה כללית במהותה, אם כי היא מתייחסת לסוגי עבירות מסויימים בלבד. לפיכך, נראה שמן הראוי לתחיל עליה את הכלל המצוי בסעיף 34 לחוק, למרות שלפי לשון מגביל עצמו סעיף זה רק לחולת וחלק הכללי של חוק העונשין. זאת, משום שההנחה היא כנראה, כי בפרק העבירות נקבעו אך עבירות ספציפיות, ולכן אין טעם להחילו על חוקים אחרים שבהם נקבעו עבירות ספציפיות. אולם, משנמצאה בפרק העבירות תוראה בעלת אופי כללי, גם אם היא מתייחסת לסוגי עבירות מסויימים, מן הראוי לתחיל אותה גם לגבי עבירות מאותו סוג, הקבועות בחוקים אחרים.

יתרה מזאת, עקרון השוויון מחייב, כי מצבים דומים יקבלו פתרון דומה. לפיכך כאשר קיים חסר בחקיקה, כמו במקרה שלפנינו, מן הראוי לחשלימו באמצעות היקש מן החוראה הקיימת בחוק העונשין. "השגת הרמוניה חקיקתית באמצעות עקרון השוויון, ממלאת תפקיד מרכזי בפעילות השיפוטית להשלמת חסר בחקיקה. וזאת, הן כמעט העיקרי העומד ביסוד ההיקש, והן כאחד מעקרונות היסוד של השיטה" (אי ברק, פרשנות במשפט, חלק ב' - פרשנות החקיקה, עמ' 331). דברים אלו אמורים, כמובן, ביתר שאת. לאחר חקיקתו של חוק יסוד כבוד האדם וחירותו. העבירה של מתן מקלט לפי תקנה 64 לתקנות ההגנה, טומנת בחובה מגוון מעשים בדרגות חומרה שונות ובמידות שונות של מעורבות וסיוע לעברייני העיקרי. מעשים הנכללים בגוד עבירה זו עשויים להיות מוגדרים לעיתים כסיוע למבצע עיקרי (אם המעשים המהווים את מתן המקלט נעשו תוך כדי ביצוע העבירה, וסיועו להשלמתה); לעיתים כסיוע לאחר מעשה (ועבירה לפי סעיף 260 לחוק העונשין); ולעיתים כחימוי על מעשה עבירה (כאמור בסעיף 95 לחוק העונשין). מעשי הנאשם במקרה שלפנינו אינם עולים כדי סיוע למעשי העבירה החמורים שביצע, והוא אף לא חואשם בניסיון לזייף את תעודת זהותו, אלא הם מקבילים למעשים הנכללים בגוד סעיפים 95, 260 לחוק העונשין (ואין לנו צורך להכריע בין השניים, שכן בשניהם קיים פטור מאחריות פלילית לאב). לפיכך, נראה כי עקרון השוויון והשאיפה להשגת הרמוניה חקיקתית דורשים החלת הפטור הנ"ל גם במקרה שלפנינו

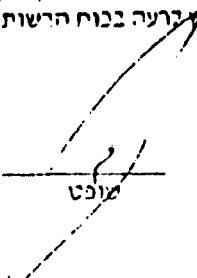
כי דווקא הרשעה בנסיבות אלה יש בה כדי לפחת מן הסטיגמה הצומחת מן ההרשעה הפלילית.

3. במהלך הדיון לא הסתרנו דעתנו מהתביעה הצבאית, כי העמדת הנאשם לדיון בגין המעשים הנדונים מבטאת שיקול דעת בלתי מוצלח מצד התביעה - לפחות אב הכלית ההלך היתה הרשעת הנאשם וגזירת עונשו ולא שימשו בעניין שיקולים אחרים. רעה זו נסמך על השיקולים הכלליים שפורטו כבר לעיל, ובכללם היות הנאשם אדם מבוגר ושומר חוק, ההיקף המינורי של מעשיו והדילמה הבלתי אפשרית שבין שמירת החוק לבין קיום קשר עם בנו.


למעלה מן הדרוש אנו מבקשים לרשאר ב"צריך עיון" את האפשרות ליישכ ביחס למקרה זה את "ההגנה מן הצדק" ולחורות על ביטול כתב האישום אילו נטענה טענה זו בהודמנות הראשונה ולמני קיום הרליכים בתיק זה כגופם. לעניין ההגנה מן הצדק" ראה כיו השאר ע"פ 3737/94 ואח"י יפת נ' מיגת ישראל, פס"ד נ' 2, עמ' 357; זאילך, ופס"ד של בית משפט השלום בתי"א ת"פ 6680/93 בעניין הימריני.

נוטים אנו לדעה כי במקרה היה שיקול הדעת בהגשת כתב האישום פגום, אך אין אנו משוכנעים כי הוא מגיע כדי "התעמרות בנאשם" או "שימוש ברעה בכוח הרשות" לפיכך עניין זה מאוזכר רק בשולי הדברים.

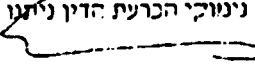
נימוקי הכרעת הדיון ניתנו ביום 28/6/98 שלא בפומבי.



מוכט



שכט



אביד